

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is featured in a vineyard setting. The man, on the left, is wearing a dark suit and a light-colored shirt, holding a glass of red wine. The woman, on the right, is wearing a red dress with a black and white patterned neckline and a floral skirt. They are embracing each other. The background shows green grapevines and a clear blue sky.

Heidi Riceová
Réva
z Burgund

HEIDI RICEOVÁ

RÉVA Z BURGUND

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

taková přehlídka nic moc tatínků, tak by se taky daly nazvat knížky, které tento měsíc vycházejí v edicích Sladký život a Sladký život Duo. I když slova „tatínek“ je škoda pro otce, jaké měli Ráfík (Království pro Popelku), Benedetto i Angelina (Hrad v Itálii), bratři Brunettiové (Chybička v plánu), Thea a Christo (Prchající nevěsta) nebo Maxim (Réva z Burgund). A těžké to se svým otcem měl nakonec i Luca (Skandál za miliardu)!

Zastavme se ještě u Království pro Popelku. Na příběh Izzy naváže za měsíc vyprávění o její sestře Maye. To se bude jmenovat Italův dědic. A osamělý sirotek není ani příběh se jménem Chybička v plánu, o modelce Alessandře. Je to totiž už třetí – a poslední – díl řady o mladých lidech spojených značně komplikovanými vztahy a historií rodiny Brunettiových. Dva předchozí díly se jmenovaly Software pro lásku a Smlouva s Italem.

A když už takhle chválím své vlastní knížky (což samozřejmě není moc pěkné ☺), chtěl bych Vás upozornit na Hrad v Itálii, který velmi zajímavým způsobem zpracovává známou legendu o vražedném Modrovousovi, a Prchající nevěstu, kde se na scéně objevuje jedna z – podle mého názoru – vůbec nejkomplikovanějších hrdinek v mých romancích.

Snad Vás tyto mé povídky také zaujmou!

S láskou

Váš Harlequin

Heidi Riceová

RÉVA Z BURGUND

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Forbidden Night with the Housekeeper

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Heidi Rice

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7723-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7724-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7725-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Cara Evansová stála vedle hrobu. Naslouchala monotónní řeči kněze ve francouzštině a hleděla na míle vinic sousední společnosti Durand, pokrývající přilehlé svahy jako různobarevná mozaika. Nerozuměla všem výrazům pochvalné řeči, protože francouzsky nehovořila plyně. Přesto byla ze ztráty Pierra de la Mare, svého zaměstnavatele a majitele malé vinice, na níž se nacházeli, smutná a v šoku.

Nejen zaměstnavatele, opravila se. Manžela.

Bylo ovšem zvláštní tak Pierra nazývat. Byl dost starý, aby mohl být jejím dědečkem, a provdala se za něj teprve před třemi dny... a teď z ní byla vdova.

„Vezmi si mne, Caro. Smiluj se nad starým mužem, který si nepřeje zemřít opuštěný.“

Cítla na sobě pohledy skupinky Pierrových přátel a společníků. Zatímco pozorovala slunce, klesající k návrší, sledovali ji. Málem slyšela, co si o ní myslí.

Zlatokopka. Prospěchářka. Běhna.

Odmítala se ale cítit provinile, že Pierrův návrh přijala. Pierre jí řekl, že by se měla vinice prodat. Jejich krátkým sňatkem získala v poslední vůli pouze malé dědictví ve výši náhrady mzdy, kterou jí nedokázal poslední měsíce vyplácet.

Ke konci byla spíš pečovatelka než hospodyně. Koupala Pierra, krmila ho, pomáhala mu s oblékáním. Každé ráno ho vozila na křesle do polí, aby mohl sledovat zrající víno. Každý večer s ním donekonečna

rozprávěla. Od Simone Signoretové, jeho oblíbené herečky, k nejnovějším zprávám ohledně miliardáře Maxima Duranda, vinaře a majitele veškeré půdy obklopující Pierrovu mnohem menší vinici. Podle Pierra se ho snažil roky vyšachovat.

Nikdy nebyla jen Pierrův zaměstnanec. Dělal mu společnost a nakonec se stala jeho přítelkyní. Nikdy však neměli důvěrný vztah. Raději by se ale propadla, než by ho zahanbila tím, že by to někomu vyzradila.

Dohodli se, že když si ho vezme, získá po jeho smrti dlužné mzdy. Peníze potřebovala, aby se potom mohla usadit jinde.

Bolest ze ztráty a obavy jí stáhly hrud'. Bude postrádat Pierra, ale navíc ztratí usedlost La Maison de la Lune, která se stala jejím domovem.

Žila na sešlé staré farmě jedenáct měsíců. Drhla kamenné podlahy, až se leskly, ošetřovala zašlý nábytek, naučila se ovládat vrtošivou starou pračku a pěstovala na záhoncích zeleninu, aby ušetřila za jídlo. Nikde nezůstala tak dlouho. Nikde se necítila tak usazená a v bezpečí. Zjištění, že se bude muset brzy odstěhovat, ji bolelo víc než kdy před tím.

Povzdechla si. Měla by být už zvyklá, tak proč je to tentokrát těžší? Jen proto, že je starší? Před dvěma týdny jí bylo jedenadvacet. Jedno bylo jisté. Dům La Maison de la Lune zabíral v jejím srdci zvláštní místo.

Zamžourala do zapadajícího slunce. Na vzdáleném hřebenu se objevilo velké černé SUV. Za ním rostlo mračno prachu, jak auto poskakovalo rozježděnou cestou k rodinnému hřbitovu na kraji pozemku de la Mare. Nejspíš ji přišel obhlédnout další z Pierrových známých. Když ovšem auto zastavilo, všimla si na boku džípu loga Durandových.

Vystoupil muž, vysoký a svalnatý. Měl seprané džínsy, ošoupané pracovní boty a umouněné bílé

tričko. Tvář mu pokrývalo strniště. Ačkoli se s ním dosud nesetkala a nikdy ho neviděla v tak všedním oděvu, jen ve smokingu nebo značkových oblecích na snímcích z internetu a v bulvárních plátcích, okamžitě ho poznala. Maxim Durand, Pierrův soused. Miliardář a podle *Paris Match* nejžádanější playboy ve Francii. Kdo jiný by působil tak tvrdě, dominantně a k nesnesení atraktivně, oblečený jako nádeník? A kdo jiný by byl natolik arogantní, že by na pohřeb dorazil z pole?

Po páteři jí vyšlehla úzkost. Uvažovala, proč se Pierrův obchodní soupeř objevil na jeho pohřbu. Ty dva muže určitě nepojila náklonnost, rozhodně ne z Pierrovy strany.

Její zaměstnavatel o Durandovi často mluvil se strašným opovržením a překvapivým vztekem. Sama Pierra milovala. Byl k ní milý a chránil ji. Nenávist vůči Durandovi však ukázala jeho stránku, kterou nikdy zcela nepochopila.

Pierre se na něj vyloženě fixoval. Pokaždé, když se na vinici objevily potíže, menší požár či jarní příval, vinil Pierre z problému Duranda. Jako kdyby byl osobně zodpovědný za vše, co se za celé roky nezdařilo. Cara to zkoušela nepodporovat. Soudila, že je Pierre paranoidní.

Společnost Durand sice skoupila veškerou půdu obklopující pozemek de la Mare, ale Durand se nikdy nepokusil majetek Pierra vykoupit. Teď ale uvažovala, zda nemohl mít Pierre pravdu. Nečekal Durand jednoduše na jeho smrt, aby udeřil?

Durand zabouchl dveře džípu a vykročil sebevědomě přes suchou půdu ke hrobu. Rozhodně nepůsobil zarmouceně.

Tělem se jí rozlévalo cosi podivného.

Když Durand sklonil hlavu, zrudla jí šíje. Cítila jeho hodnotící pohled za tmavými leteckými slunečními brýlemi.

Byla v černých retro šatech z padesátých let, které objevila předchozí den na trhu. Šaty byly dost upnuté, ale díky široké sukni, přiléhavému živůtku a střihu ve tvaru přesýpacích hodin působily elegantně. Nikdy šaty nenosila. Cítila se mnohem pohodlněji v šortkách a tričku, které Pierre se smíchem označoval jako její pracovní uniformu. Kvůli Pierrovi dnes ale chtěla působit elegantně a šaty pro tenhle účel vyhovovaly. Nebo si to alespoň dosud myslela.

Durandův upřený pohled jí spaloval kůži, současně ji urážel i vzrušoval. Cítila se spíš odhalená než elegantní.

Nepromluvil. Minul pohledem její obličej a šel ke hrobu, kde stál Marcel Caron, Pierrův právník, a cosi mu řekl.

Kněz konečně domluvil a podal jí lopatku.

Sklonila se, aby nabrala trochu hlíny. Příliš si uvědomovala, jak se jí ňadra tísní v přiléhavém živůtku. Rozhodila křídově rudou zeminu na Pierrovu rakev.

„Polib za mne Simone, Pierre,“ zašeptala anglicky.

Podala lopatku knězi a mlčky dala sbohem příteli.

Polkla zadržované emoce, které jí stahovaly hrdlo, a otočila se od hrobu. Když mījela ostatní truchlící, slyšela syčivý francouzský šepot, ale nikdo ji nezastavil. Vydala se okolo rovů předků de la Mare z návrší k La Maison de la Lune.

Nepořádala smuteční shromáždění. Pierre si nepřál rozruch.

Pierrův právník Marcel měl po pohřbu přijít do usedlosti, aby jí předal šek, jelikož jí Pierre slíbil při svatbě uhrazení dlužných výplat. Už otevřela jedno z nejlepších vín de la Mare a nechala jej na kuchyňském pultu vydýchat, jak ji to Pierre naučil, aby se připravila na Marcelův příchod.

Potřebovala si zabalit batoh a začít přemýšlet, kam se vydá. Pochybovala, že na to bude dost času,

až se usedlost prodá. Pokud ji koupí Durand, mohl by chtít, aby pozemky spěšně opustila. Jeho dnešní přítomnost v pracovním oblečení napovídala, že se nehodlá na obřadu zdržet.

Chtěla se na odchod připravit, dokud má dost času. Přemítala, zda by měla jet do Paříže či Londýna. Možná do Madridu? Dosud Španělsko nenavštívila.

Pokoušela se sebrat trochu nadšení pro nové dobrodružství, ale cítila pouze vyčerpání, smutek a skleslost.

Kčertu, rozčilila se. Dnes večer se balit nebude! Dnes večer chce vzpomínat na svého přítele... svého manžela.

Rty jí zvlnil smutný úsměv. Jakmile Marcel odejde, sedne si ven na terasu. Bude upíjet Pierrovo skvostné víno a užívat si kouzelný soumrak nad vinicemi, které si zamilovala. Vinicemi, které se staly vzácnou oázou klidu, bezpečí a jistoty v jejím chaotickém životě nomáda.

Když Duranda mýjela cestou ze hřbitova, cítila žár jeho pohledu za slunečními brýlemi podobný laseru. Po kůži jí přeběhlo znepokojivé brnění touhy a nízko v břiše cítila tíž. Pokoušela se zvláštní pocity racionálně vysvětlit.

Durand byl bohatý a mocný notorický sukničkář. Vyzařoval animální přitažlivost, kterou ženy dokázaly jen těžko ignorovat... a ona měla s muži tak málo zkušeností.

Jako dítě se u pěstounů naučila skrývat. Vždy bylo lepší nebýt moc na očích, protože jste mohli zůstat o něco déle.

V dospívání byla divoška, odhodlaná nepodlehnout stereotypu nechtěného děvčete, hledajícího lásku na všech špatných místech. Propána, vždyť byla ještě panna!

Kvůli bezprizornímu životu se po odchodu z opatrovnické péče nikdy neusadila na tak dlouhou dobu,

aby navázala nějaký významný vztah... tedy mimo pouto s Pierrem.

Sňatek uzavřela na poslední chvíli. Vzala si o čtyřicet let staršího a fyzicky křehkého muže.

S její minulostí nebylo divu, že ji Durandova pozornost tak trochu vyváděla z rovnováhy. Dobrá zpráva ovšem byla, že ho nezná a nikdy se s ním nemusí setkat. Nakonec by měl tudíž ten podivný omamný pocit zmizet.

Durand možná získá dvě staletí staré vinice de la Mare, produkující nejlepší místní značku, i krásnou starou kamennou usedlost, která se pro ni stala prvním skutečným domovem. Dnes ale vinice i La Maisson de la Lune patřily jí. Nepotřebovala Durandovo svolení, ani nikoho jiného, aby si to užila.

„Za jak dlouho dáte pozemky k prodeji?“ otázal se Maxim Durand právníka Pierra de la Mare francouzsky.

Pozoroval při tom děvče, které ho minulo bez jediného pohledu. Hospodyně de la Mareho, nebo pečovatelku, nebo čím kčertu byla.

Její křivky se ladně vlnily ve staromódních šatech, jejichž černé hedvábí se lesklo v zapadajícím slunci. Narudlý prach proměnil mračno blond vlasů, sepnutých do neuspořádaného drdolu, v syté zlato.

Pulz mu v rozkroku nesnesitelně živě tepal. Kdosi říkal, že si stařík pořídil před časem novou hospodyně. Očekával, že bude mladá a hezká, ale ne ve věku jeho vnučky.

Uvažoval, kolik jí může být. Nanejvýš ke dvaceti. Takže jí je nejméně o deset let méně než jemu, jedenatřicetiletému. A bude minimálně o čtyřicet let mladší než de la Mare. Copak neměl ten starý bastard ani trochu studu?

Navzdory zjevnému mládí tipoval, že dívka poskytovala starému požitkáři víc než duchovní péči. De

la Mare by ji dokázal vlákat do postele, jako k tomu přiměl spoustu jiných žen. Vypadala jako jeho typ, žhavá a přístupná.

Přesto dál vnímal spíš tepot touhy a zdráhavý respekt než nechuť, jak chtěl. Vykračovala do stínu pod stromy s hlavou vysoko zdviženou.

Uvažoval, co je na té ženě, která ho upoutala, jakmile přijel. Možná ruměnec na tvářích, když jí pohlédl na působivá ňadra, provokativně vystavená v odhalujících šatech pro potěchu všech mužů. Nebo záblesk překvapení v chrpově modrých očích, když se střetli pohledem. Nebo snad proto, že nespál se ženou bezmála tři měsíce a byl vyčerpaný, protože vstával před úsvitem, aby obhlédl novou úrodu.

Ať už byl důvod jakýkoli, nezamlouvalo se mu to. Teď, když byl de la Mare konečně po smrti, hodlal získat, co mu po právu patřilo, aniž se nechá rozrušovat pozůstatky po starém muži.

„Váš spěch je dost nepatřičný, *monsieur* Durande,“ zamumlal právník. „Pan de la Mare zemřel teprve před několika dny.“

„Jde o obchod, nikoli osobní záležitost,“ zalhal lehce. „Přeji si být informován, jakmile bude nemovitost k prodeji.“

Čekal už dost dlouho, aby usedlost de la Mare získal. Odmítal s tím starým prevítem jednat, ale postaral se, aby mu za jeho života nikdo jiný neučinil nabídku. Teď byl de la Mare mrtvý a vinice na něj čekala.

„Tak jednoduché to není. Musíme se dnes sejít na La Maison de la Lune,“ prohlásil Marcel Caron. „Kvůli přečtení závěti. Je vlastně dobře, že tu jste. Nebudu pro vás muset poslat, jelikož *monsieur* de la Mare žádal vaši přítomnost.“

„Prosím?“

Maxim přesunul pozornost na právníka. Děvče už beztak zmizelo.

Pokoušel se zakrýt překvapení a drsně potlačil pošetilé zrnko naděje. Věděl, že na něj v mužově poslední vůli nic nečeká.

„*Monsieur de la Mare* si vaši přítomnost vyžádal dva dny před smrtí, když závěť sepsal.“

„Proč vůbec poslední vůli dělal?“ odtušil Maxim, hlas ochraptělý zlostí. „Nemohl postoupit nic než dluhy. A neměl dědice, kterým by je odkázal, pokud vím.“

Nebo alespoň dědice, ke kterým se znal, dodal v duchu a hořkost mu stoupala hrdlem. Polkl ji jako mnohokrát před tím. Od doby, kdy byl malý. Matka ho přivazovala k posteli, aby neutíkal přes lesy do La Maison de la Lune, v zoufalé snaze spatřit muže, který nechtěl vidět jeho.

„Vy jste to neslyšel?“ zdál se právník v rozpacích.

„Neslyšel co? Včera jsem se vrátil z Itálie z obchodní cesty a celý den jsem byl v terénu,“ reagoval Maxim.

Strach mu vířil břichem, jako velkou část dětství.

„*Mademoiselle* Evansová, hospodyně La Maison, a *monsieur de la Mare* se stali před třemi dny manželi. Je tudíž vdova.“

Vnitřnostmi mu projela hořkost, protože mu paměť bleskl obraz matčiny tváře. Křehká, zhroucená a vyčerpaná. Tak si matku pamatoval, když ji naposledy viděl ráno, než v patnácti letech opustil zahanbený a rozhořčený Burgundsko.

„*Merde...*“, odtušil.

Jeho vztek se přeměnil na ledový chlad. Ta malá anglická běhna a de la Mare jen nesouložili. Podařilo se jí toho starého bastarda přimět k něčemu, co žádná jiná žena nedokázala. Aby jí navlékl snubní prsten.

DRUHÁ KAPITOLA

„*Madam de la Mare*, díky, že nás přijmete v tak těžké chvíli.“

Cara přikývla Pierrovi uhlazenému právníkovi Marcelovi, který se hodinu po pohřbu objevil ve dveřích, ale podivila se. *Nás?*

„Ráda vás vidím, Marceli. On... přijde ještě někdo?“ ujistila se. Marcelova angličtina byla obvykle bezvadná.

V tu chvíli však přijelo na dvůr farmy SUV, které viděla na hřbitově. A z auta vystoupil Maxim Durand, který se vydal přes dvůr. Vyměnil sešlé tričko a džínsy, které měl na hřbitově, za značkové kalhoty a bílou lněnou košili s vyhrnutými rukávy. Tmavé vlasy měl vlhké a sčesané z čela, jako kdyby se nedávno sprchoval. Byl také čerstvě oholený. Stále ovšem působil divokým a zastrašujícím dojmem.

Také neměl sluneční brýle. Jeho pohled byl ještě ostřejší než na hřbitově, kde ji vyloženě setřel pohledem.

Naštěstí se už převlékla z příliš odhalujících šatů. Přála si ale, aby zvolila něco víc formálního než šortky, tenký bavlněný živůtek a tričko. Marcel dům často navštěvoval, zejména posledních několik týdnů, aby Pierra pozdravil. Přestala už před měsíci brát jeho přítomnost oficiálně... jenže Durand nebyl přítel nebo dokonce známý.

„*Bon soir*, madam de la Mare. Marcel mne přizval

na žádost vašeho manžela," prohlásil Durand a le-
dabyle kývl místo pozdravu. Jeho dokonalá angličti-
na, byť se značným přízvukem, byla stejně jako jeho
pohled plná lehce zastřeného opovržení.

Cara drsně potlačila záchvěv bolesti a opojné
bublání vzrušení, které nezaniklo, jak doufala. Na
hřbitově si nevšimla, jak je vysoký. Ramena měl dost
široká, aby zamezila záři zapadajícího slunce, když
stál mezi zárubněmi. Vrchem hlavy mu sotva sahala
ke klíční kosti.

Přemítala, proč si Pierre vyžádal jeho přítomnost.
Nedávalo to smysl. Závěť byla pouze formalita. Mož-
nost, jak jí Pierre mohl splatit ze své penze dlužné
mzdy. Nebo ne?

Třeba už Durand usedlost koupil, napadlo ji. Je
to možné? Bude muset odejít dnes večer, nebo hned
ráno? Myslela, že bude mít víc času, přinejmenším
několik dní.

Dumala, proč nedokáže ovládnout jakousi vládnou
přitažlivost, sahající do nehlubších míst jejího těla.
Bylo to horší než ho pozorovat z dálky na hřbitově.

Mnohem blíž a takto osobně byl Maxim Durand
silná osobnost, podle všeho schopná ovládat její po-
city. Nedokázala to vysvětlit ani popřít. Nechtěla ho
zvát do svého a hájemství.

Jak ale Durand a Marcel stáli na prahu, chápala,
že nemá na výběr. Cítila se při tom vědomí jako mno-
hokrát v dětství, když jí sdělili, že ji znovu vykoření
a přesunou do jiné rodiny. Byla bezmocná.

„Já... aha," hlesla, ačkoli jí nic jasné nebylo. „Pojď-
te dál, prosím," zamumlala. Když rozevřela dveře,
chvěla se jí ruka.

Zatímco ji Durand míjel, klapaly mu ozvěnou na ka-
menné podlaze boty. Vůně drahého santalového mýdla
spolu s osobitou slanou vůní muže jí naplnila smysly.

Odklonila se od něj a cítila se jako Červená Kar-
kulka, kterou pronásleduje vlk.

Aniž čekal na další pozvání nebo pokyny, pokračoval chodbou k salonku pro návštěvy v zadní části domu, kde pro Marcela a pro sebe připravila lehké občerstvení.

K záchvěvu tísně a nevysvětlitelného horka se přidalo bodnutí zlosti. Její dům ještě Durandovi nepatřil.

Než vešel do velké vzdušné místnosti, zalité zlatavou září soumraku, sklonil hlavu ve dveřích. Jednal instinktivně. Jako by věděl, kam položila víno a připravené jídlo.

Tohle Caru ještě víc rozrušilo. Uvažovala, jak dobře Durand dům zná. Byl tu Pierrův obchodní soupeř už dříve? Pierre určitě nezmínil, že tady střetl svou nemesis.

Pierre byl tím mužem posedlý. Vždy ale soudila, že čistě proto, jak se společnost Durand stahovala okolo pozemků de la Mare. Teď ale uvažovala. Byla Pierrova averze a nepřátelství spíš osobní? Další důvod mít se víc na pozoru.

Durand stál ve velké místnosti zády k řeznickému špalku, kde přichystala výběr sýrů, čerstvé bagety a ták s ovocem. Nějak se mu ale podařilo, že působila malá.

Vyhlížel na vinice de la Mare, široce rozkročený a ruce založené na hrudi. Švy košile se mu napínaly na lopatkách a vyhrnuté rukávy odhalovaly oblíny hodně opálených svalů. Slunce zapadlo před půl hodinou, ale bylo ještě dost světla, takže bylo možné vidět sukovité kořeny staré révy, dědictví de la Mare.

Durandův postoj působil nonšalantně a dominantně. Jako kdyby si už prohlížel vlastní majetek. Vibrovalo jím ale i napětí. Připomínal tygra přichystaného ke skoku.

Zakryla instinktivní záchvěv a plaše zdvihla karafu vína, které nechala vydýchat na příborníku.

„Pierre si přál, abych podávala montramere premier cru,“ řekla a vzala z kredence další sklenku.

Když ale začala nalévat víno, Durand stroze promluvil. Chraplavé vrčení jí navzdory říznému tónu pohladilo kůži.

„Se sklenkou pro mne se neobtěžujte. Nemíchám obchod s požitky.“

Pokud dosud váhala, zda je nepřátelství mezi Pierrrem a Durandem osobní, už nepochybovala.

„Dobrá, *monsieur* Durand,“ pronesla.

Nalila sklenku pro sebe a pro Marcela. Zvedla víno ke rtům a pokoušela se působit klidně, nerozrušená Durandovým nevlídným chováním.

„Na Pierra,“ dodala. „A vinice de la Mare.“

Durand zachoval bezvýraznou tvář. Když ale sklonil hlavu, všimla si, jak mu v čelisti cukl sval.

„*Aux vignes, mais pas à l'homme*,“ zamumlal.

Možná si myslel, že mu nerozumí, ale jí podstata jeho sdělení došla.

Na vinice, ale ne na vinaře.

„Na Pierra,“ pronesl právník a zvedl sklenici, aniž komentoval Durandovu pobuřující zmínku. Buď se i Marcel pokoušel tlumit napětí, nebo ho neslyšel.

Právník upil vynikající víno a pak si uznale povzdychl.

„*Magnifique*.“

Ukázal na židle u stolu.

„Posaďte se,“ vyzval je, než sám usedl. „Vychutnáme si občerstvení připravené *madame* de la Mare, než vás seznámím s podmínkami závěti.“

„Nechci vysedávat. Ani jíst,“ oznámil Durand. „Chci to vyřídit.“

Právník přikývl a otevřel aktovku, ze které vytáhl notebook. Cara usedla proti Marcelovi, odhodlaná Duranda ignorovat. Zjevně coby Pierrova vdova nepožívala jeho respekt, ani jako hostitelka dnešního večerního setkání. V jednom se ale s Durandem shodla. Také chtěla mít záležitost za sebou tak rychle, jak bude možné.